

Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 26/08/2023 a les 13:45

Stratovarius celebren en gran el 30è aniversari del Ripollet Rock

També van actuar-hi altres artistes com Cobra Spell o la banda andorrana Persefone

Stratovarius al Ripollet Rock | Sergi Núñez

Ripollet va tornar a viure ahir una gran nit de mètall amb el Ripollet Rock. Dins del marc de la Festa Major de la vila vallesana, el festival arribava enguany a una nova edició amb una gran efemèride a celebrar: el seu 30è aniversari. D'ençà d'aquella primera edició l'any 1993 amb les bandes locals **Bronze**, **Legion** i **Fuck Off**, el festival ha sabut mantenir-se any rere any mantenint programant artistes catalans però també internacionals i apostant sempre per un accés gratuït.

Per a celebrar aquests 30 anys, el festival ha continuat amb la seva aposta de sempre però millorant-la com mai. El cap de cartell no era altre que el quintet finlandès **Stratovarius**, mentre que la resta de la programació la completaven noms dels Països Catalans com els andorrans **Persefone** i els castellanencs **Dry River**, el grup espanyol **Delalma** i la banda neerlandesa **Cobra Spell**.

Des de primera hora, el Parc dels Pinetons va estar ple a vessar de metàl·lics i rockers amb ganes de moure les seves cabelleres. Un dels que millor ho van aconseguir va ser **Persefone**. La banda andorrana va desplegar tot el seu arsenal musical de death mètall progressiu a través d'algunes de les cançons del seu últim disc *Metanoia* (Napalm Records, 2022) i del seu disc més conegut, *Spiritual Migration* (Core Music Records, 2013).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rSIYrbibiD4>

A través de potents guturals, *riffs* de guitarra precisos i ritmes de bateria les regles quaternàries de la música popular, **Persefone** va demostrar el gran nivell d'un grup que mai ha rebut l'atenció que es mereix a Catalunya, probablement a causa de ser andorrans i de fer una música molt poc *mainstream*. Malgrat això, la gira de més de vint concerts que faran aquesta tardor a Amèrica del Nord demostra la rellevància de **Persefone** dins del circuit metàl·lic internacional i el seu estatus a nivell internacional.

Poc després, va ser el torn del quintet femení **Cobra Spell**. La banda neerlandesa liderada per la guitarrista Sonia Anubis i la cantant espanyola Kris Vega, va facturar un directe de heavy metàl i hard rock clàssic dels anys vuitanta ben farcit d'energia i melodia. Si bé la seva proposta no aporta cap novetat original, la seva bona interpretació va fer gaudir al públic més nostàlgic de l'època daurada de les grenyes, les xupes de cuir i les veus de falset amb cançons pròpies i alguna versió de grups de l'època com **W.A.S.P.**

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GJC0Kwt2t2U>

El moment més destacat de la nit va començar quan **Stratovarius** va aparèixer sobre l'escenari. La banda finlandesa va descarregar un solvent directe que va combinar les cançons del seu últim disc *Survive* (EarMusic, 2022), i els seus himnes de power metàl de finals dels noranta i principis dels 2000. L'actuació va arrencar amb temes d'aquest nou disc com "Survive" o "Broken" i altres clàssics com "Eagleheart" i "Speed of Light", que ja van deixar lluir algunes de les senyes d'identitat de la banda: els potents doble bombos de la bateria de Rolf Pilve, les melodies hipercorejables de la veu de Timo Kotipelto i els habituals duels de solos entre la guitarra de Matias Kupiainen i el teclista Jens Johansson.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=p3QIBTsL9pg>

L'única pega del concert la va deixar en el balanç dels volums dels instruments. En les primeres files, la veu de Kotipelto va quedar en alguns moments massa camuflada entre tota la secció rítmica, especialment pel baix de Lauri Porra, que en les cançons més ràpides sobresortia en excés. Malgrat això, el quintet va deixar un final de concert memorable amb quatre himnes de la història del power metàl: la neobarroca "Black Diamond", la preciosa balada "Forever", la contemporània "Unbreakable" i el clàssic "Hunting High and Low", que va posar punt final al concert.

L'edició del 30è aniversari del Ripollet Rock va deixar ben clar que si bé el metàl és ben lluny dels seus anys daurats, segueix amb una gran base de fidels que alguns altres gèneres envegen. Però, més enllà d'això, crec que el més rellevant de tot plegat és la funció pública del festival. Davant d'una oferta musical gratuïta en què el metàl no té pràcticament mai cabuda, el Ripollet Rock ofereix una oportunitat única per a sentir bon metàl sigui quina sigui la teva situació econòmica. Per últim, no voldria acabar aquesta crònica sense deixar una petició per a futures edicions del festival: que s'hi programi alguna banda en català. Tant de bo es faci realitat!